

ת"פ 6509/10/13 - מדינת ישראל נגד אנדרי פילין

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 6509-10-13 מדינת ישראל נ' פילין(עציר)

בפני כב' השופט רון שפירא, סגן נשיא

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

נגד

הנאשם

אנדרי פילין,

ע"י עורכי הדין איגור גליידר, חיים יצחקי ורפאלה שפיר (כולם

מהסנגוריה הציבורית)

בשם משפחת הקורבן: עו"ד פאהד שייח מוחמד

גזר דין

העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"). ההודאה נמסרה לבית המשפט במסגרת הסדר טיעון במסגרתו תוקן כתב האישום. הוסכם בין הצדדים המאשימה תעתור להטלת 11 שנות מאסר בפועל ואילו ההגנה תטען לגזירת 8 שנות מאסר בפועל. עוד הוסכם בית הצדדים כי כל צד יטען באופן חופשי לעניין הטלת מאסר על תנאי ופיצויים לטובת משפחת המנוח.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן אשר הוגש במסגרת הסדר טיעון, המנוח, יונן איסטחרוב, יליד 1951 (להלן: "המנוח"), התגורר עובר למותו בדירתו ברחוב חנה סנש בקרית מוצקין. בין הנאשם למנוח הייתה היכרות מוקדמת והנאשם אף ביקר את המנוח בדירתו מספר פעמים. בתאריך 5.9.13 החל משעות הבוקר הגיעו לדירת המנוח, בזמנים שונים, סבטלנה גרצר המתגוררת בדירה הסמוכה (להלן: "סבטה"), בן זוגה אורי אלן, יורי לזרנקו (להלן: "יורי"), ווסילי גורבצ'וב, ששתו עם המנוח משקאות חריפים. סמוך לשעה 14.00 הגיע גם הנאשם לדירת המנוח והצטרף אל הנוכחים בה. לאחר שחלק מהנוכחים עזבו את דירת המנוח, נותרו בדירה המנוח, הנאשם, יורי וסבטה, ששתו כמות רבה של אלכוהול. סמוך לשעה 17.00 התפתח עימות מילולי בין הנאשם ליורי, במהלכו היכה הנאשם את יורי. המנוח וסבטה ניסו להפריד בין השניים ולהרגיע את הרוחות, עד שבשלב מסוים במהלך העימות עזבה סבטה את דירת המנוח וזמן מה לאחר מכן עזב גם יורי את המקום כשהוא חבול. סמוך לשעה 18.15 התפתח בין המנוח לנאשם עימות, במהלכו הכה הנאשם את המנוח בפניו ובגופו, חנק אותו באמצעות ידיו, והחדיר לתוך פיו מקל. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרם מותו של המנוח וזאת מחנק מכני, כשהמקל הוחדר לפיו של המנוח בסמוך לפני או ממש בסמוך לאחר המוות. כמו כן, נגרמו למנוח שבירים בעצמות הפנים ובצלעות 2 - 5 משמאל.

הטיעון לעונש

בנו של המנוח העיד מטעם המאשימה וסיפר כי המנוח היה איש יקר שכולם כיבדו אותו. כן סיפר שבעקבות האירוע נגרמה טראומה למשפחה ולחברים ולכל מי שהכיר את המנוח. בנו של המנוח סיפר כי הקשר שלו עם המנוח היה קשר עמוק, לא רק בתור אבא, אלא גם בתור חבר הכי טוב וגם בתור מורה ומדריך לחיים. סיפר כי המנוח היה אדם ישר ומותו גרם לטראומה משפחתית ופירוק, מכיוון שהוא החזיק את המשפחה. המנוח הותיר אחריו שני בנים ובת וכן 7 נכדים.

מטעם הנאשם העידו אשתו ובתו. אשתו של הנאשם סיפרה כי הכירה את הנאשם לאחר שגרו באותו כפר ברוסיה ולמדו באותו בית ספר. לאחר שהנאשם סיים את שירותו הצבאי הם התחתנו ונולדה להם בת. הנאשם עבד בתור נהג משאית במרחקים ארוכים. לפני שעלו לארץ לא קיבלו שכר תקופה ארוכה וחייהם היו קשים. בשנת 2000 עלו לארץ והנאשם התחיל לעבוד במפעל לחם. לאחר שהתגלתה אצל הנאשם מחלת הסוכרת בשנת 2003 הוא התקשה להשיג עבודה כלשהי. בחלק מהזמן עבד בעבודות מזדמנות אך היה מתאשפז בבית החולים לסירוגין והתקשה להשיג עבודה קבועה עם מגבלות אלה. בשנה האחרונה לפני האירוע הנאשם לא עבד כלל, למרות שניסה לחפש עבודה. בתקופה האחרונה החל לשתות אלכוהול. לטענת אשתו, הנאשם אינו איש אלים כלל, הוא דואג לה ולבתו וניסה למצוא עבודה אך ללא הצלחה בשל מגבלות הבריאות. אשתו של הנאשם טוענת שקשה לה מאוד מאז שעצרו את הנאשם, ההוצאות הכספיות מכבידות עליה והיא עברה עם בתה להתגורר אצל אחותה כי לא יכלה לשלם עבור הדירה.

בתו של הנאשם סיפרה שהיא בת 21 ועובדת בחנות בגדים. סיפרה שיחסייה עם הנאשם הינם טובים ותמיד היו קרובים. אביה תמיד אהב אותה ותמך בה והיום זה חסר לה מאוד. סיפרה שהנאשם אינו אדם אלים, כי האירוע אירע כאשר הייתה בצבא וזה היה קשה להשאיר את אמה לבד להתמודד עם זה.

כאמור לעיל, הגיעו הצדדים להסדר טעון שכלל טווחי ענישה. הוסכם כי המאשימה עותרת להטלת 11 שנות מאסר בפועל ואילו ההגנה עותרת להטלת 8 שנות מאסר בפועל. עוד הוסכם כי הצדדים יטענו באופן חופשי לעניין הטלת מאסר על תנאי ופיצויים לטובת משפחת המנוח.

ב"כ המאשימה מציינת כי הסדר הטיעון, במסגרתו הומרה עבירת הרצח לעבירת הריגה, נכרת לאחר שמיעת מרבית הראיות בתיק ולאחר הליך של גישור וזאת על רקע קשיים ראייניים בתיק מחד והעובדה שעלה מחומר הראיות כי בדירה נצרכה כמות רבה של אלכוהול על ידי כל המעורבים, ובכללם הנאשם, ומכאן כי לכל הפחות קיים ספק בדבר כוונתו של הנאשם כי המנוח יומת. המאשימה מבקשת כי ייגזר על הנאשם הרף העליון של ההסדר - 11 שנות מאסר, שכן לטענתה ענישה זו מאזנת בין הקשיים הראייניים מחד לבין חומרת העבירה ונסיבותיה. נטען כי המנוח, אדם מבוגר, הוכה בביתו - מבצרו, בו אירח את הנאשם. נטען כי מדובר בהמתה אכזרית, שבאה לידי ביטוי בהכאת המנוח בחלקי גופו, תוך שנגרמו לו שברים בעצמות הפנים והצלעות, חניקתו והחדרת מקל לפיו. עוד נטען כי לא נעשה שום דבר פיזי מצד המנוח כלפי הנאשם ולא נמצאו כל ממצאי חבלה על גופו של הנאשם. נטען כי צריכת האלכוהול המרובה על ידי הנוכחים בדירה ובכללם הנאשם היוותה חלק מהשיקולים שהביאו את המאשימה להגיע להסדר הטיעון, אולם אין בזה כדי להוות שיקול להקלה נוספת בענישה בתוך הטווח המוסכם.

ב"כ המאשימה טענה שהערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הינם הערך העליון של קדושת החיים

ושלמות גופו של אדם אחר, ומאחר שמעשיו של הנאשם הביאו למותו של המנוח, הרי שהפגיעה בערכים אלו קשה ביותר. באשר לרמת הענישה נטען כי מדובר בתחום רחב מאוד, על פי עובדות המקרה והיסוד הנפשי. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שבמסגרתה נגזרו עונשים של 12 - 14 שנות מאסר וביקשה לגזור על הנאשם את הרף העליון של ההסדר - 11 שנות מאסר. בנוגע לפיצוי למשפחת הקורבן נטען כי המנוח הותיר אחריו שני בנים ובת וכי אין להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם ועל כן מבוקש לגזור על הנאשם פיצויים משמעותיים לטובת בני משפחת המנוח. כן מבוקש מאסר על תנאי מרתיע.

ב"כ הנאשם ביקשו מביהמ"ש לאמץ את ההסדר. נטען כי הנושא של המרה מרצח להריגה נוכח השכרות הכבדה והקשיים הראייתיים אליהם נחשף בית המשפט במסגרת הליך הגישור הצדיק את קביעת המתחם שנקבע בין הצדדים ותיקון כתב האישום. נטען כי הענישה בענייני הריגה היא רחבה ונעה ממספר שנים בודדות, החל משנתיים, ועד למקסימום הקבוע בחוק. יש להתאים את נסיבות התיק לענישה. כן נטען כי איננו יודעים מה אירע בין הנאשם לבין המנוח וכשיש חסר בחומר הראיות יש לזקוף אותו לחובת המאשימה ולטובת הנאשם. נטען כי מדובר במחדלי חקירה שהובילו לחסר ראיתי, למשל, בקביעת שעת המוות המדויקת, כאשר איש המז"פ לא פעל לקביעת זמן המוות ולא הזמין רופא משפטי לזירה. כן נטען כי הנאשם לא צולם לאחר האירוע. נטען כי לא ידוע מדוע פרצה האלימות במקום ולא ידוע שדווקא הנאשם היה אחראי לכך.

ב"כ הנאשם ביקשו לאבחן מהפסיקה שהוצגה על ידי המאשימה למקרה שלנו. נטען כי באחד המקרים שהוצגו לא הייתה גישה לאתר האירוע לשום אדם אחר מלבד הנאשם והמנוח, להבדיל מהתיק שלנו. כן הפנו ב"כ הנאשם למקרים בהם הנסיבות היו חמורות יותר ונגזרו עונשים של 4 - 10 שנות מאסר. עוד נטען כי סעיף 40 לחוק העונשין מדבר על הימצאות של הנאשם בקרבת החרג הפוטר מאחריות פלילית. נטען כי אכן עניין השכרות כבר נלקח בחשבון בעת ההמרה מרצח להריגה, וביהמ"ש העליון איננו רואה את השכרות כנסיבה לקולה, אך שכרות קיצונית וכבדה יכולה להביא לפטור מלא מאחריות פלילית. נטען כי באירוע שבנדון כמויות האלכוהול שנצרכו על ידי כל המעורבים היו כל כך אדירות שהנאשם היה במצב קרוב מאוד לפטור. נטען כי מדובר בנסיבה לקולה. נטען כי לאחר האירוע הנאשם לא עזב את המקום, אלא ניגש לשכנים וביקש מהם להזמין משטרה. הוא המתין לבואה של המשטרה ומתחילת החקירה ניסה לשתף פעולה ככל יכולתו, למרות הקשיים שנבעו ממצב השכרות הכבדה שבו היה נתון.

עוד נטען כי הנאשם הינו בן 42, ללא עבר פלילי כלשהו, ומשפחתו מעידה עליו כאדם שאינו אלים ומעולם לא היה אלים, גם במצבים של שתייה. נטען כי הנאשם לא ציפה שהשכרות שלו תביא לתוצאות כה קשות. הוא לא הכיר את עצמו באופן כזה. הוא מצטער ומביע חרטה על האירוע שאירע. מדובר באיש משפחה שגדל בסביבה פשוטה ועלה לארץ בשנת 2000 עם כל קשיי הקליטה הכרוכים בכך. ניסה לנהל חיים נורמטיביים עד שמחלתו הביאה אותו לקטיעת הרצף התעסוקתי ומשם אל מקום של צריכת אלכוהול ולספסל הנאשמים. נטען כי אין לזלזל בחיי אדם שנקטלו, אך באותו אירוע נשברו חיי שתי המשפחות - גם של משפחת הקורבן וגם של משפחת הנאשם. הנאשם נמצא במעצר לראשונה בחייו וצפוי לו מאסר שאינו קצר. נטען כי בכל הנוגע להרתעת הרבים, ככל שמדובר באנשים נורמטיביים ללא עבר פלילי, גם עונש של 8 שנים וגם של 11 שנים הינם עונשים בלתי נתפסים וארוכים. לכן נטען כי הרתעת הרבים לא תיפגע גם אם יוטל עונש לפי הרף התחתון של ההסדר. לעניין הרתעת הנאשם נטען כי המטרה כבר הושגה. באשר לגמול נטען כי אין שום דבר שיכול לפצות את משפחת המנוח ומשפחת הנאשם תצטרך במשך שנים לחיות עם בעל ואב הנמצא במאסר, כאשר מדובר באדם שאין בעברו התפרצויות אלימות או סממן לכך.

ב"כ המאשימה הגיבה לטענות ב"כ הנאשם וטענה כי הטענות של מצבו של הנאשם שהיה קרוב לסייג של פטור עקב שכרות וכן טענה שיש להניח לזכותו של הנאשם שהיה אירוע מקדים שלא הוא היה הגורם לו, הן טענות שחורגות מכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם ולכן אין להן בסיס ואינן יכולות להישמע.

הנאשם עצמו העיד כי הוא מתחרט על מה שקרה. ביקש סליחה מהמשפחה של הקורבן וממשפחתו שלו. טען כי המשקל מאוד כבד על חייו ויצטרך לשאת בו עד סוף חייו.

שיקולי בית המשפט לעניין הענישה

כפי שצוין - בפני הסדר טעון שכלל הסכמה למחם ענישה. אבהיר כבר כעת כי סבור אני שמדובר בהסדר ראוי המשקף את מכלול הבעיות שהתעוררות במהלך שמיעת הראיות. טווחי הענישה המוסכמים מביאים לידי ביטוי ענישה ראויה בהתאם להלכה הפסוקה, באופן המאזן את מכלול השיקולים הנדרשים לעניין בחינתו של הסדר טיעון. אפרט להלן.

קביעת מתחם העונש ההולם

בבואו של בית המשפט לקבוע את מתחם העונש ההולם, עליו להביא בחשבון את העונש הקבוע בחוק למעשים שבגינם הורשע הנאשם, חומרת נסיבות המקרה ומכלול הנתונים הקשורים למעשה ולמבצע העבירה. מתחם העונש ההולם משקף קביעה ערכית לעונש ראוי, ואינו משקף, בהכרח, את הענישה המקובלת והרווחת בפסיקה קודמת, ובמיוחד בפסיקה שקדמה לכניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין.

בענייננו מדובר בעבירת הריגה אשר העונש המרבי בגינה על פי סעיף 298 לחוק העונשין הינו 20 שנות מאסר. עם זאת, בענייננו, כאמור הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו מתחם הענישה ינוע בין 8 ל-11 שנות מאסר וכפי שיפורט בהמשך סבורני כי מדובר במתחם ענישה הולם בנסיבות העניין.

הערך החברתי שנפגע

כפי שטענה ב"כ המאשימה, הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם הינם הערך העליון של קדושת החיים ושלמות גופו של אדם אחר, ומאחר שמעשיו של הנאשם הביאו למותו של המנוח, הרי שהפגיעה בערכים אלו קשה ביותר.

על הערך החברתי הנפגע כתוצאה מעבירות ההמתה נכתב כי:

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי 'זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...'. והאוסר (סעיף 2) על פגיעה 'בחייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא

אדם'... לדידנו, יש ליתן משקל לקדושת חיי אדם במובנם בערכי מדינת ישראל ובעולם ערכים אוניברסלי - 'שופך דם האדם דמו יישפך', כי בצלם אלהים ברא את האדם' (בראשית, ט', ו') ראו גם לקשר בין המוסר לצלם דברי ר' עקיבא במשנה אבות ג' א' 'חיבה יתרה נודעת לו (לאדם - א"ר) שנברא בצלם'" [ע"פ 9369/07 אנסטסיה מיקל נ' מדינת ישראל (מיום 4.6.09)].

ראו גם:

ע"פ 5424/12 בשתאוי נ' מדינת ישראל (פסק דין מיום 8.1.14).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש להביא בחשבון את העובדה שכל הנראה למעשיו של הנאשם לא קדם תכנון. מאידך, יש להביא בחשבון את חלקו של הנאשם בביצוע העבירה, כאשר הנאשם הוא האחראי לאירוע, ואת הנזק שנגרם ממעשיו - התוצאה הטראגית של גדיעת חיי אדם והנזק למשפחתו של המנוח, כפי שפורט על ידי ב"כ המאשימה ובנו של המנוח.

בנסיבות העניין, כפי שיפורט בהמשך, אינני סבור כי יש להביא כשיקול לקולה את מצב השכרות שבו שהה הנאשם, הן לאור הפסיקה בנושא זה והן לאור העובדה שעל פי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, לא עולה כי הנאשם היה במצב של חוסר יכולת להבין את מעשיו או חוסר יכולת להימנע מביצוע המעשים. כן לא עולה מעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, כי קדם לאירוע איזשהו אירוע מקדים או התגרות מצד המנוח, ולפיכך אין לתת משקל של ממש לטענות ב"כ הנאשם לעניין זה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

במסגרת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה יש להביא בחשבון את הפגיעה של ההרשעה והעונש בנאשם, לאור העובדה שהינו ללא עבר פלילי וזהו מאסרו הראשון, וכן את הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם, כפי שבאה לידי ביטוי בדבריהן של אשתו ובתו לפני ביהמ"ש. עוד יש להביא בחשבון את העובדה שהוא זה שהזעיק את המשטרה והמתין בזירה לבואה, את הודאתו וכן את חרטתו על מעשיו. כן יש להביא בחשבון את נסיבות חייו, כפי שפורטו.

מתחם העונש ההולם וסטייה מהמתחם

כאמור, סבורני כי מתחם הענישה שהוסכם על ידי ב"כ הצדדים הינו מתחם הולם בנסיבות העניין. כמו כן, אינני סבור כי יש מקום לסטות ממנו.

הנני סבור כי מתחם הענישה שהוסכם על ידי הצדדים מביא בחשבון את נסיבות המקרה, כולל הבעייתיות בראיות המאשימה ומצב השכרות שבו שהו הן המנוח והן הנאשם. לא ניתן להפחית מחומרת מעשי הנאשם במקרה זה, שמשמעותם גדיעת חיי אדם, זאת גם אם היה שיכור בעת ביצוע המעשים.

כפי שטענה ב"כ המאשימה, אין מקום להתחשב בטענות כגון מצב השכרות שבו היה הנאשם ובעובדה שלא ידוע האם היה אירוע מקדים לאירוע שבנדון, שכן מדובר בטענות שכבר הובאו בחשבון במסגרת הסדר הטיעון ומתחם הענישה שנקבע בין הצדדים. כמו כן, בכל הנוגע לאירוע המקדים ולטענה שהנאשם היה קרוב לסייג של פטור עקב שכרות מדובר בטענות החורגות מכתב האישום שבעובדותיו הודה הנאשם ולא ניתן לקבלן.

יצוין כי מתחם הענישה בנוגע לעבירת ההריגה בפסיקת בתי המשפט הינו מתחם רחב ביותר, הנקבע בהתאם לנסיבות אותו מקרה והיסוד הנפשי.

בנסיבות העניין, סבורני כי יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם כפי שנקבע בהסכמת הצדדים, בין 8 ל-11 שנות מאסר, בלויית עונשים נלווים כגון מאסר על תנאי ופיצוי למשפחת המנוח.

כאמור, אינני סבור כי יש מקום בנסיבות העניין להתחשב במצב השכרות שבו היה נתון הנאשם כשיקול לקולה, כפי שנקבע בפסיקה, היפה גם לענייננו:

"ניסיונו של המערער להצדיק את פעולותיו בהיותו שתוי, טוב היה לו לא היו נשמעות. בחברה חופשית, רשאי כל אדם בוגר לצרוך משקאות אלכוהוליים כאוות נפשו. אין בכך משום מתן היתר לאלימות או לפשיעה. על כל אדם לדעת את גבולותיו ואת השפעות השתייה עליו, ואם הוא נוטה לאלימות במצבי שכרות, טוב יעשה אם יימנע משתיית משקאות חריפים. התרבות המשלבת אלכוהול ואלימות הפושה באתרי הבילוי ברחבי הארץ, צריך שתמוגר על ידי כלל הרשויות, והיא אינה יכולה לעמוד כהגנה למי שנטל חלק פעיל באלימות זו".

ראו:

ע"פ 1929/12 **מדינת ישראל נ' מחאמיד** (מיום 24.4.2012);

ע"פ 5424/12 **בשתאוי נ' מדינת ישראל** (פסק דין מיום 8.1.14).

סבורני כי נסיבות העניין הינן נסיבות חמורות נוכח חומרת המעשים ותוצאתם הטראגית, אך אינן מן החמורות ביותר נוכח העדר תכנון קודם למעשים. כאמור, נסיבות אלו כבר הובאו בחשבון במסגרת מתחם הענישה שהוסכם על ידי הצדדים וסבורני כי מתחם זה הינו הולם את נסיבות ביצוע העבירה על ידי הנאשם.

בנסיבות העניין גם אינני סבור כי יש מקום לסטות ממתחם הענישה ההולם שנקבע.

פיצוי משפחת נפגע העבירה

משפחתו של המנוח נפגעה. קשה לכמת ולאמוד את המצער שנגרם לילדים, הגם שמדובר בבגירים, על מותו של האב בנסיבות קשות כפי שבפני. כל סכום פיצוי שיקבע לא יוכל להביא לידי ביטוי את האובדן והכאב.

עמוד 6

סבור אני כי במקרים מסוג זה ראוי הוא שעיקר הפיצוי יקבע במסגרת הליך אזרחי שבו יוכלו בני משפחת המנוח לפרוש בפני בית המשפט ראיות לנזקיהם הממשיים, זאת ככל שיבקשו לתבוע פיצוי.

במסגרת ההליך הפלילי סבור אני כי יש לפסוק פיצוי בסכום של 50,000 ₪ לכל אחד מילדיו של המנוח, כאשר יודגש כי סכום זה אינו משקף אומדן של נזק ממשי וכי לנפגעי העבירה הזכות למצות הליך אזרחי, ככל שיבחרו לעשות כן.

סיכום הענישה וגזר הדין

בהביאי בחשבון את השיקולים הכוללים את נסיבותיו האישיות של הנאשם שהינו ללא עבר פלילי ואשר זהו מאסרו הראשון, את חרטתו של הנאשם על המעשים והודאתו, את העובדה שנשאר במקום לאחר האירוע וביקש מהשכנים להזעיק את המשטרה וכן את נסיבות המקרה, כאשר האירוע לא היה מתוכנן, אך עם זאת תוצאתו הינה טראגית והנזק שנגרם למשפחת המנוח הינו רב, את הצורך בהרתעה אישית של הנאשם מחד והרתעת הרבים מאידך, סבורני כי יש להטיל ענישה שאינה ברף התחתון של המתחם שנקבע אך גם אינה ברף העליון שנקבע.

אשר על כן, לאור המפורט לעיל, הנני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

10 שנות מאסר בפועל (120 חודשים) שמניין יחל מיום מעצרו - 5.9.13;

כמו כן, הנני גוזר על הנאשם מאסר מותנה של 12 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור העבירה בה הורשע וזאת בתוך שלוש שנים ויורשע בגינה;

הנני מטיל על הנאשם לפצות את שלושת ילדיו של המנוח בסך של 50,000 ₪ לכל אחד מהם. הפיצוי ישולם עד ליום 1/9/2015.

בשולי האמור אוסיף כי בפרשה מצערת זו נפגעו שתי משפחות. הנאשם, אשר במסגרת אירוע שהתפתח לתוצאה קטלנית גם הוא קורבן במידה זו או אחרת. כפי שצוין - אין מדובר באדם בעל עבר פלילי ואירוע טראגי זה שינה את חיו מקצה אל קצה. בנסיבות אלו, ובהיות הנאשם אדם נורמטיבי בבסיסו, ראוי ששב"ס ימצא את הדרך לשלבו במתקן כליאה מתאים ובתכניות שיקום שיסיעו בידיו לסיים את תקופת המאסר הממושכת שנגזרה עליו עם אופק חיובי לחזרה לחיים נורמטיביים.

עוד אוסיף כי מהנתונים שהוצגו בפני עולה כי לנאשם בעיות בריאות. גם לעניין זה ראוי כי המערך הרפואי של שב"ס ייתן דעתו למצבו הבריאותי של הנאשם, ככל שהדבר נוגע להבטחת תנאי כליאה וטיפול רפואי התואמים את מצבו.

הוסברה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח אדר תשע"ה, 09 מרץ 2015, במעמד הנאשם, ב"כ הנאשם וב"כ המאשימה.